Rufián a la república del sí i del no

L'heroi de l'independentisme més efervescent que piula més que respira va prendre's una canya i va picar quatre olives a Salt

Crides als «comuns» des de Salt i Girona

A prop del McArab. A escassos metres del McArab –els adjectius sobren–, a tocar del Noor Pizza Restaurant «hindú» i al costat de la perruqueria Berknan, al carrer Doctor Ferran de Salt hi ha el bar El Raïm, que ahir va rebre la visita d'un client inusual: el diputat d'ERC al Congrés Gabriel Rufián. Entre patata i patata i oliva i oliva, va parlar, és clar, del procés. Sempre el procés, va de soi.

Té nom d'arcàngel, Gabriel, i cognom de pícaro de novel·la by don Francisco de Quevedo, Rufián. Profeta a la seva terra, Catalunya, que vol república d'esquerres, proscrit a la Villa y Corte, Madrid. Cara de bon xicot, llengua d'escorpí, esmolada. És el flagell més mediàtic que polític, que també, de la dreta, de l'esquerra i del centre espanyols, i dels «no processistes» nostrats; a parts iguals. L'heroi de l'independentisme més efervescent que piula (al Twitter) més que respira i que, ahir, va prendre's una canya i va picar quatre olives al bar El Raïm, al número 12 del carrer Doctor Ferran de Salt, territori de ningú (No man's land,Roger Moore, 1964) governat pels «seus», ERC, amb l'ajuda dels follamigos (ups) de la CUP, va de soi.

Rufián, Gabriel Rufián, posa el cronista (o periolisto, diguin-li com vulguin) en un compromís: tant li fa com pensi o com parli, que no cau malament. Fins i tot sona creïble quan en la distància curta afirma defensar allò que diu defensar a la llarga: un «país millor» –Catalunya lliure!– fet per a gent «que no menja pàtries, ni banderes», sinó que vol «hospitals i escoles públiques decents». Oriol Junqueras, el cap, el magister tan entranyable com loquaç, és el yin del secessionisme coetani; Rufián, Gabriel Rufián, l'home més buscat, l'enemic públic número u dels polítics messetaris, fa de yang. Al Raïm, acompanyat d'una vintena ben bona d'indepes–«si quan éreu menys no us vau rendir, no ho feu ara que sou més», els arenga el jove líder–, parla amb la mateixa concisió que tuiteja: «Volem recuperar la República que ens van robar»; «(pel procés) no demanem independentistes, demanem demòcrates»; «volem un país on dir 'visca Catalunya lliure' no sigui perseguit i on el Cara el solsigui delicte». Frases directes, de menys de 140 caràcters, la zona de més confort del diputat, a mode de proclames en petit comitè.

Rufián, Gabriel Rufián, parla, pausat, relaxat, segur; els companys de taula escolten i fan fotos i graven vídeos amb els mòbils i en Toni, l'amo del bar, va de cul portant estrelles i canyes i pintxos de truita de patates i canapès a la manera antiga. El diputat té una cosa molt clara: perquè «el referèndum del setembre» sigui un èxit cal convèncer «els votants dels comuns», els partidaris de l'alcaldessa Ada Colau [/tags/ada-colau.html]. Va de soi.

Feta l'asseveració, pausada, relaxada, segura, no triga ni mig minut a fer l'abraçada de l'ós a un dels enemics sobrevinguts dels guardians del «Catexit», el diputat Joan Coscubiela, que proposa que el referèndum passi abans per (la Comissió de) Venècia. «Només li falta demanar les Set Boles de Drac», li etziba Rufián, Gabriel Rufián. La reduïda audiència –hi són l'alcalde, Jordi Viñas, i els regidors Toni Vidal-Sastre, Min Cunill i Àlex Barceló– riu. Els comuns, són els comuns, estúpids.

Una estona abans, Rufián, Gabriel Rufián rock'n'roll star protagonitzava l'acte central a Girona de la campanya «La República que farem» , amb sindicalistes i polítics de teloners. Cridava el que a Salt gairebé murmurava (la intimitat del bar de barri té aquestes coses): toca «defensar la gent del no, tan legítim i lícit com el sí (...). Som demòcrates i volem sumar al referèndum els demòcrates del sí,però també els del no». De nou els comuns. Són els comuns, estúpids! Va de soi.

I allò que val per a Girona, la ciutat destinada a ser la capital de les flors i de les aglomeracions de badocs ben aviat, val per a No man's land. I en aquest territori de ningú però de tothom –Salt és la capital dels fenòmens paranormals–, el Raïm d'en Toni bé podria ser-ne l'ajuntament, el govern: on més, si no, s'hi poden trobar unes banderilles ben col·locades a escassos metres d'un escut del Barça? On més veuran que l'emblema blaugrana comparteix espai amb el del Reial i el de l'Atlètic de Madrid? El Raïm, la república del «sí» i del «no». Va de soi.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/04/30/rufian-republica-del-del-no/843462.html?utm_source=rss